

ובכלל מומי הידים: (א) ידים **בוהקניות**, [שיש בהם כתמים לבנים]. (ב) ידים **עקומות** [כפופות]. (ג) ידים **עקושות** [לצדיהן].

וכתבו התוס', שמומי הידים כמומי הפנים, **ואם היה דש בעירו מותר**^א.

ורבי יהודה אומר, אף מי שהיו ידיו צבועות, לא ישא את כפיו מהטעם הנ"ל, שהעם מסתכלים בו. **אכן, אם רוב אנשי העיר מלאכתן בכך, מותר**, כי שוב אינם מסתכלים בידיו.

ב. מגמגם בלשונו לומר עי"ן תחת אל"ף.

אמר רב אסי, כהן שהוא חיפני [=מאנשי חיפה] או בישני [=מאנשי בית שאן] לא ישא כפיו, לפי שהיו מגמגמים בלשונם, ומחליפים בין אלפים לעיינים, ונמצא כשצריכים לומר, "יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיִּחַנְדֵּן" (במדבר ו' כ"ה), תחת לברך ולומר "יָאֵר ה' פְּנֵיו", לשון מאור פנים, מקללים ואומרים "יָעַר ה' פְּנֵיו" לשון קללה^ב.

המחליפים בין אל"ף לעי"ן

לעיל נתבאר שכהנים המחליפים בין אלף לעי"ן **לא ישאו כפיהם**.

וכמו כן מבואר בברייתא, שאין מורידים לפני התיבה, לא אנשי בית שאן, ולא אנשי בית חיפה, ולא אנשי טבעונין, מפני שקורין לאלפין עיינין, ולעיינין אלפין, ובכך פוגמים תפילתם^ג.

אמר לו רבי חייא לרבי שמעון בר רבי, אילו היית לוי, היית פסול מהדוכן שהלוויים משוררים עליו בבית המקדש, **משום שקולך עבה**, [ושנינו במסכת חולין שבשילה ובבית עולמים הלויים נפסלים בקול].

בא רבי שמעון בר רבי ואמר לאביו את הדבר, אמר לו אביו, לך ואמור לו לרבי חייא, כשאתה מגיע אצל "וְחִפְיָתִי לָהּ" המסִתִּיר פְּנֵי מִבֵּית יַעֲקֹב וְקִוִּיתִי לוֹ" (ישעיהו ח' י"ז) לא נמצאת

^א כדאמר בירושלמי, בההוא כהן דהוו ידיה עקיש, אתא לקמיה דרבי נפתלי, אמר ליה, כיון שאתה דש בעירך, מותר. [תוס'].

^ב שיש פנים שיתפרשו לשון כעס, כמו "פני ילכו" "את פני", ומתרגמינן "ית רוגזי". [רש"י].

^ג ודאמרינן בברכות, דבי רבי אלעזר קורין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין, ההוא בדרשה. [רש"י].